

Anka se je smejala.

In materi se je zdelo, da je vse življenje v tistem smehu. Komaj so bile ustnice resne, je stopila k postelji smrt in mati je strahoma iztegnila roko, da bi ji branila.

„Ne prenehaj!“

Anka pa se je navadila godbe in se ni več smehljala tako veselo.

„Daj, teta Fani, zapleši, da se bo otrok smejal!“

Teta Fani je privzdignila z obema rokama krilo do gležnjev in je zaplesala po sobi. Anka je vzdignila glavo, gledala je s svetlejšimi očmi in se je smejala. Toda kmalu se je naveličala plesa, položila je glavo na vzglavje in se je obrnila v steno. Sopla je sunkoma in hropeče.

„Ne prenehajte! Ne prenehajte!“ je prosila mati z ihtečim, skoro kričečim glasom.

Mož se je ozrl nanjo in na otroka s pogledom polnim groze in je stopil k postelji.

„Poglej otroka!“

„O, brez usmiljenja ste, ljudje!“ je vzkliknila mati; vstala je sama, vzela je v roke gosli in je zaplesala, da je frfotalo krilo po sobi.

„Otrok je mrtev!“ je kriknil mož . . .

Ona je zagodla veselo poskočnico in je zaplesala jadrno po sobi, zato da bi se otrok smejal.

In male mrzle ustnice so se smejale . . .

Smrt.

Prečuden duh mi plove tod . . .
ta kraj — mrtvaški duh poji —
Ti smrt —? Pokaj se skrivaš v kot,
kaj skrivaj se obraz reži . . .?

Oj, nisem ne plašljivec jaz,
le stopi bliže mi s kosó . . .
in če potekel moj je čas —
pokosi trudno to glavó . . .

Ivan N. Resman.

